

בבל מערבין פרק שלישי עירובין

צו א מיי פ"ו מהלכות
יוס טוב הלכה יב:
צב ב מיי פ"א מהלכות
יוסט הלכה כד סגמ
לאון סה ופה טור ש"ע
א"ס ס' מקטנו סעף א:

רב ניסים גאון

ביצה דאיכא למיגור בה
משום פירות הנושרין
ומשום משקים שזבו.
איתה בתחילת מסכת יום
טוב.

רבינו הנגאל

ורבנן התם לא נהגו
ורבנן בר ביום אלא כי
היכי דלה לזולתי ביה,
(וליתא) [וליתא] סודי
אמרי א אתי סודי מן
המנחה ולמעלה הלא חול
הוא, (השתא בחוקת
חול. לפיכך התקינו שיתור
לעולם אותו היום נהגין
אחור (היום) קודש. ת"ר
כיצד א"ר א"ר יהוד' מתנה
אדם על הכלכלה של
פירות ביום טוב הראשון
ואוכלה בשני. היו לפניו
שני כלכלות של טבל
אמר אם היום קודש
אין בדברי כלום, אם
חול הוא תהא זו תרומה
על זו וקורא עליה
שם, ואין קולן. ור' יוסי
אמר, וכן היה ר'
יוסי אוסר להחנות מיום
טוב לחבירו, בשני ימים
טובים של גליות. הווא
טעם דאיתניד ביום טוב
הראשון של גליות, ואתאי
לירש דאיתא. ואישתתית
ביום טוב שני, רב נתנן
ורב חסדא אכלו, ורב
ששת לא אכל. אמר היכי
איכול ותתני וכן היה ר'
יוסי אוסר בשני ימים
טובים של גליות, מאן
פליג עליה? ר' יהוד',
[ור"י] ור' יוסי הלכה כר'
יוסי. והאח [רבנן] לפרושי
דברי איסי ואמר ודילמא
הכי קתני איסי, וכן היה ר'
יוסי אוסר להחנות מיום
טוב לחבירו, בשני ימים
טובים של ראש השנה
[בגולתא]. אבל בשני ימים
טובים של גליות מודה
ליה לר' יהוד'. ונתחו
דברי רבה. ואתא רב איסי
לפרושי ואמר, ודילמא
לא קאי ר' יוסי (בחה)
[הא] מתניתא דתני ר'
יהוד' אלא [לרבנן] פליג
[תאי ארבנן דפליגין], והכי
קתני וכן היה ר' יוסי
עושה איסור שני ימים
טובים של גליות כאיסור
שני ימים טובים של
ראש השנה ולרבנן (ב) הוא
פליג דשרו בבבלי. ולא
אתברירא שפיר. אשכחיה
רב ששת רב שמואל א"ל
תני מר מירי בקדושות.
א"ל תנינא מודה ר'
יוסי להכמים בשני ימים
של גליות. וכן הלכה.

(א) נהלא דל"ל וכן גם השתא
מקוצ חול חול לפיכך מקני
שייטו וטחין לעולם אחור היום
קודש.

(ב) נהלא דל"ל לרבנן דפלגני
ותרו בכללה.

ול"ג ואת נהרדעי דלמרי התם (ט) צ"נה מותרת דלא מיישנין דילמא
עבדוה לאלול כמנאן סברוה דלרי יהודה אפילו אי עבדוה לא הוי קדושה
אחת ואי כרבי יוסי הא קאמר הכא וי"ל דנהרדעי סברי דלעולם צבצל
צ"נה שריא אפילו צתקנה ראשונה דקוקא צמקום צ"ד אי עבדוה
לאלול חשיב קדושה אחת אצל אצל
צמקום צ"ד דעבדי לעולם שני ימים
הוו שמי קדושות דאלוין צתו רוב
שנים שאינן מעובדות כדלמרינן צמס'
ר"ה (דף כה). לענין יום הכפורים
ש"ה עושין אלא יום אחד ואף על גב
דלרי יוסי סבר אפילו צבצל קדושה
אחת הוה כדלמרי ומודה רבי יוסי
צשני ימים טובים של גליות משמע
דצשני ימים טובים של ר"ה הוה
קדושה אחת נהרדעי לא סבירא להו
שהא כרבי יוסי: **א** משבחה דהו
א תימא דהו. רש"י פסק דצדצר
הניגוד או הנלקט ציו"ט ראשון של
גליות דממתין צ"ט שני צבדי שיעשו
ושרי דודאי ק"י צשני י"ט של גליות
דשמי קדושות הן כדמוכח הכא וצפרק
קמא דצ"נה (ד' ד:) נמי פסקינן
ונלדה צוה מותרת צוה אלמא דשמי
קדושות הן והא דפסיק רב פפא
הלכתא צריש אין לדין (שם ד' כד:)
דנכרי שצ"ה דורון לישראל כו' ולערב
צבדי שיעשו פי' צקונטס דהיינו
לערב ד"ט ראשון ומותר ממה נפשך
דאי יוס ראשון קדש יוס שני חו"א דהא
שרינן צ"נה וצ"ה הניגוד צ"ט ראשון
לאוכלו צ"ט שני ולקמן (ט) נמי צ"ה נהוה
גננא דשרי להו צרינא לאורחא
לאורוחי ציה לאלתר אלמא קצצר דכי
צעין צבדי שיעשו היינו מיי"ט ראשון
צטעס צבדי שיעשו מפרש הנוקטס
צאין לדין (ד' כד:) כדי שלא יהנה
ממלאכת י"ט ולפי טעם זה ודאי יש
להתיר לעי"ט ראשון צבדי שיעשו
דמה נפשך לא יהנה ממלאכת י"ט
כדפי' (ג) ולפי זה נמי אין צריך להמתין
כשיעור שילך ויחזר ויבא ויתלוש ויבא
אלא שיעור תלישה לצד שהוא צרגע
אחד קטן דלא צ"ה ממלאכת
י"ט ודוקא צבדי העשה צבציל
ישראל צריך להמתין צבדי שיעשו אצל
צפירות הנושרין או עשה הנכרי צבציל
עלמנו אין צריך צבדי שיעשו כדלמרי
צבצת צ"י שואל (ד' קנא). א"ס רוב
נכרים צעיר צמואלי צבת רוחן צה

מיד ומצבצ צבצת דלמרי צשווג יאכל (צבת ד' גה). אע"ג דנהנה ממלאכת
צבת כיון דמילתא דלא צביחה לא גזרי רבנן וצ"ה מפרש דלרין
להמתין עד מוצאי יו"ט (ט) צבדי שיעשו (ט) וטעם כדי שיעשו לא פירש
משום שמה יאמרי ישראל לנכרי לעשות ציום טוב כדי שיאכל לאלתר
צמואלי יוס טוב (ז) והא אין שייך אלא צבדי העשה צבציל ישראל
כדמשמע נמי צפרק שואל (שם ד' קנא). וההיא צר טבאי מיידי
צאיתאי צמאלי על ידי שהיו מצודות פרוקות מערב יוס טוב (ז) ולא נכרי
שצביא דורון לישראל הוה' וצרינא דשרי לאורוחי ציה לאלתר (א) שמה
לית

צ"ה (ד' וי). מניח אדם עירובי צבצילין ועירובי תחומין מיי"ט לחצירו ומתנה ומדרב דלמרי צמסכת צ"נה (ד' ד:) צ"י ימים טובים של
גליות צ"נה שגולדה צוה מותרת צוה וקצעי הלכתא כותמיה דדבר הניגוד או הנלקט מן המחובר ציום טוב הראשון של גליות ממתינן לערב
צבדי שיעשו ומותר דמטובוה שמעינן דלחד מהן חול דאי מספקא לן בקדושה אחת אמאי שמתרי צוה צ"ה ואי משום דצ"ה איסורא דרבנן היא הא
לא אישתרי צשני ימים טובים של ר"ה ועוד ק"י צמסכת צ"נה (ד' ד:) דספיקא דרבנן צבדי שיש לו ממתינן אסור ועוד לידת צ"ה מלאכה
לאורייתא היא ושרייא. וצבצלות גדולות אסור וליף טעמא מצדקצ רב פפא [שם ד:] הילכתא נכרי שצביא דורון לישראל כו' ומוקי דהאי לערב אסורין
צבדי שיעשו לערב של מוצאי יוס טוב שני קאמר ליהוי ראי לעשות קאמר וצעייני נראה שאינו כן אלא דמסתא ואמר לערב סתם
אי ציום טוב ראשון הציאו ימתין לערב צבדי שיעשו ואוכלו ולפיכך צריך להמתין דשמה היה היום קדש ולמחר חול וצ"ה המתנה צבדי
שיעשו ואי הוה איפכא כל שכן דאף צלא המתנה היו מותרין ואי ציום שני הציאו ימתין לערב צבדי שיעשו דשמה היום קדש הוא
ותעד דעיקר מילתיה דרב פפא לערב יוס טוב ראשון איתמר דלמרי לקמן (דף גה) הנהו צני גננא דגזו להו נכרים ארסא ציום טוב שני
לאורחא שרל תרי צבינא (ט) לאורוחי לאלתר אלמא קצצר כי צעינן צבדי שיעשו ציום טוב ראשון דהא קים לן בקציעא דירחא דראשון עיקר
והא דצעיינן תרי יומי משלו מתם הוהו כו' (צ"ה ד:) אלא יוס טוב שני דקיל לא צעינן צבדי שיעשו. ומסקנא צקעינן צבינא אף צ"ה שני
צבדי שיעשו דלא ליתו לזולתי ציה ומצוהת הגאון יש צדי כן. ע"כ פסק: לאו איסורי צאיתאי. דודאי פשיטא ליה לרב ששת דרבי צשני:

ורבנן. אמרי לך התם נמי כיון דנדהה ליום המחרת הוי ראשון חול
ולא הוי קודש אלא חד והאי דמקון לגמור היום בקדושה כי היכי דלא
לזולתי ציום ל' של שנה האחרת דאי שריית להו לעשות צו מלאכה מן
המנחה ולמעלה כשיודעין שדחה אתו למיעבד ציה נמי קודם המנחה
ושמה יבאו עדים קודם המנחה והיא

היום קדש וממלא שיעשו מלאכה צ"י:
ולרייני. לרבי יהודה לאורוי דצ'
קדושות הן צהיך תלת מילי לענין
עירוב וכלכלה וצ"ה: הכי גרסינן
אצל נגלנה דמיהוי צמסן עיבנא
אימא לא: צ"ה. שגולדה צ"יט
אימסר צכלל גזירת פירות הנושרין
שגזרו עליהן שמה יעלה ויתלוש ויש
שאוסרי' צכלל משקין שזבו מן
הענינים שגזרו עליהן משום שמה
יחסו והן פלוגמא צשמעתא קמיימא
דצ"ה: וקורא עליה שם. צבצאי
כמו צלמרינו (ז) ולמחר הוא אומר.
על אותה עתמה שמהה תרומה על
צתמה: וקורא עליה שם. על
אותה של תרומה: ואוכלה. לצתמה:
וכן היה ר' יוסי אוסר צשני ימים
טובים של גליות. כגון צ' ימים של
פסח ועצרת וסוכות שהמורה אמרה
יוס אחד צבתון וצגולה עושין שני
ימים מפני צרחוקין מצ"ד ואין יודעין
אם הוקצנו משרי ומסן ציום שלשים
או ציום ל"א ואף על גב דמשום ספקי
וחד מיינייהו חול אפי"ה מחמיר צוה
ר' יוסי. והנך דר"ה לא קרי להו של
גליות מפני שאף צירושלים פעמים
היו נעשין צ' ימים וכגון צבאו עדים
מן המנחה ולמעלה: צר עיבא.
צ"י: דאיתאי צ"ט ראשון של גליות.
ועל ידי נכרים: צר צמנו ורב חסדא
אכלו. ממה שפך רב איתמול חול
הרי מותר ואי איתמול קודש הרי היום
חול והרי המתנו צבדי שיעשה:
לא אצל. משום דקא סבר קדושה
אחת היא: דהני איסי צביחמא:
ואמרי לה איסי סני. וצלבון תימה
כלומר איסי תני כו' ואלא איכול:
ומאי קושיא דילמא. הך ספא נמי
ארסא השנה קאי והכי קאמר וכן
היה רבי יוסי אוסר צ"ה צבולה כל
ראשי שנים כאותו שהיו עושים
צירושלים כצבאים העדים מן המנחה
ולמעלה: של גליות. משמע צבני
שאין נעשים שנים אלא צבולה:

אמר רב אסי ומאי קושיא דילמא. האי אוסר ה"ק וכן היה ר' יוסי
עושה איסור שני ימים טובים של גליות קל כאיסור שני ימים של
ר"ה לרבנן דפלגי עליו ואמרי מותר דמילא לעיל [ע"ה] מודים חמשים
לרבי אליעזר ומטוב לתרומי הכי מילתיה ולא נוקי צבצמא צ' יוסי
דק"י (ז) ר' יוסי נמוקו עמו והאי חומרא צלא טעמא הוא: סנינא מודה
ר"י צשני ימים טובים של גליות. דצ' קדושות הן: אי משכחה להו.
לרב צמנו ורב חסדא: לא סימא להו. להאי מילתא דמיכספי לי
על דלא אכלית מנייה: פסק. ושמעינן מדרב צמנו ורב חסדא
ומדרבה צר שמואל ומדרב ששת דהדר ציה ומדרבא (ז) דלמרי צמסכת
עושה איסור שני ימים טובים של גליות קל כאיסור שני ימים של
ר"ה לרבנן דפלגי עליו ואמרי מותר דמילא לעיל [ע"ה] מודים חמשים
לרבי אליעזר ומטוב לתרומי הכי מילתיה ולא נוקי צבצמא צ' יוסי
דק"י (ז) ר' יוסי נמוקו עמו והאי חומרא צלא טעמא הוא: סנינא מודה
ר"י צשני ימים טובים של גליות. דצ' קדושות הן: אי משכחה להו.
לרב צמנו ורב חסדא: לא סימא להו. להאי מילתא דמיכספי לי
על דלא אכלית מנייה: פסק. ושמעינן מדרב צמנו ורב חסדא
ומדרבה צר שמואל ומדרב ששת דהדר ציה ומדרבא (ז) דלמרי צמסכת
עושה איסור שני ימים טובים של גליות קל כאיסור שני ימים של
ר"ה לרבנן דפלגי עליו ואמרי מותר דמילא לעיל [ע"ה] מודים חמשים
לרבי אליעזר ומטוב לתרומי הכי מילתיה ולא נוקי צבצמא צ' יוסי
דק"י (ז) ר' יוסי נמוקו עמו והאי חומרא צלא טעמא הוא: סנינא מודה
ר"י צשני ימים טובים של גליות. דצ' קדושות הן: אי משכחה להו.
לרב צמנו ורב חסדא: לא סימא להו. להאי מילתא דמיכספי לי
על דלא אכלית מנייה: פסק. ושמעינן מדרב צמנו ורב חסדא
ומדרבה צר שמואל ומדרב ששת דהדר ציה ומדרבא (ז) דלמרי צמסכת

אלא

(א) [צ"ה ב:] (ב) [צ"ה ב:] (ג) [צ"ה ב:] (ד) [צ"ה ב:]
(ה) [לעיל יא:] (ז) [צ"ה ב:] (ח) [צ"ה ב:] (ט) [צ"ה ב:]
(י) [צ"ה ב:] (יא) [צ"ה ב:] (יב) [צ"ה ב:] (יג) [צ"ה ב:]
(יד) [צ"ה ב:] (טו) [צ"ה ב:] (טז) [צ"ה ב:] (יז) [צ"ה ב:]
(יח) [צ"ה ב:] (יט) [צ"ה ב:] (כ) [צ"ה ב:] (כא) [צ"ה ב:]
(כב) [צ"ה ב:] (כג) [צ"ה ב:] (כד) [צ"ה ב:] (כה) [צ"ה ב:]
(כו) [צ"ה ב:] (כז) [צ"ה ב:] (כח) [צ"ה ב:] (כט) [צ"ה ב:]
(ל) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:]
(לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:]
(לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:]
(לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:]
(לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:]
(לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:]
(לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:]
(לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:]
(לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:]
(לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:]
(לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:]
(לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:]
(לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:]
(לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:]
(לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:]
(לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:]
(לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:]
(לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:]
(לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:]
(לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:]
(לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:]
(לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:]
(לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:]
(לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:]
(לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:]
(לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:]
(לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:]
(לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:]
(לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:]
(לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:]
(לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:]
(לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:]
(לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:]
(לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:]
(לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:]
(לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:]
(לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:]
(לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:]
(לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:]
(לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:]
(לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:]
(לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:]
(לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:]
(לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:]
(לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:]
(לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:]
(לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:]
(לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:]
(לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:]
(לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:]
(לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:]
(לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:]
(לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:]
(לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:]
(לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:]
(לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:]
(לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:]
(לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:]
(לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:]
(לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:]
(לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:]
(לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:]
(לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:]
(לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:]
(לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:]
(לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:]
(לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:]
(לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:]
(לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:]
(לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:]
(לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:]
(לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:]
(לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:]
(לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:]
(לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:]
(לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:]
(לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:]
(לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:]
(לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:]
(לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:]
(לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:]
(לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:]
(לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:]
(לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:]
(לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:]
(לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:]
(לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:]
(לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:]
(לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:]
(לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:]
(לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:]
(לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:]
(לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:]
(לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:]
(לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:]
(לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:]
(לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:]
(לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:]
(לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:]
(לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:]
(לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:]
(לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:]
(לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:]
(לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:]
(לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:]
(לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:]
(לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:]
(לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:]
(לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:]
(לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:]
(לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:]
(לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:]
(לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:]
(לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:]
(לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:]
(לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:]
(לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:]
(לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:]
(לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:]
(לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:]
(לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:]
(לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:]
(לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:]
(לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:]
(לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:]
(לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:]
(לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:]
(לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:]
(לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:]
(לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:]
(לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:]
(לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:]
(לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:]
(לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:]
(לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:]
(לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:]
(לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:]
(לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:]
(לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:]
(לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:]
(לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:] (לה) [צ"ה ב:]
(לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:] (לט) [צ"ה ב:]
(לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה ב:] (לג) [צ"ה ב:] (לד) [צ"ה ב:]
(לה) [צ"ה ב:] (לו) [צ"ה ב:] (לז) [צ"ה ב:] (לח) [צ"ה ב:]
(לט) [צ"ה ב:] (לא) [צ"ה ב:] (לב) [צ"ה

וכן ערב תשעה באב שחל להיות בשבת. אע"פ ששם חל להיות שבת לא יאכל שני תבשילין ולא יאכל בשר ולא ישתה יין^(א) עכשיו שהוא שבת אוכל כל זכרו: **בשעתו**. שהיתה שעמו עומדת לו במלכותו דמלך והדינות הוקט^(ב): **מוגולגל**. כלויה רכה: **להראות הלכה**. שאין משלימין תענית ערב שבת: **שהוא מפסיק**. סעודה: **מצעוד יוס**. שזריך לאכול מצעוד יוס ומקבל תענית עליו משגמר לאכול ואע"פ שהוא שבת: **אל**. באמת: ומה לי ליכנס כשהוא מעונה. כגון שהשלים בערב שבת תעניתו: ומה לי לאתא ממנה כשהוא **מפענה**. שמתחיל תעניתו מצעוד יוס: **ואם הפחילו**. שהתחילו להתענות או לי יוס ונכנסו בהן ימי מנוחה או ראש חדש: **שאין משלימין**. תענית בחנוכה וראש חדש להתענות כל היום: **וכן בששעה באב צע"ש**. נמי אין משלימין: **לנצול אם דבריו**. ולומר משלימין: **הוי אנה דבשר** רישא גופא אויל. רואה אני דצין וצדת שזריכין אנו להלך אחר דברי הראשונים: **ולא היה אדם כו'**. אלמא אין משלימין: **דודו של רבי יוסי**. דהוה דתר הכי שקדוה לדר"ג וקצעו הלכה כרבי יוסי דמותר: **מבני סנאב** **בן בנימין**. משפחה היא משבט בנימין שנפל להן גורל לקרבן עשים ב"י באב צימני עזרא ויו"ט היה להם לעולם כדתנן בפרק בתרא דתענית [פג]: **לאחר השבט**. שהוא עשרה באב והו"י יו"ט שלנו: **עומא דיו"ט**. הא בשאר ט' הוא ערו משלימין אע"פ של ט' באב הו"י עזרא ויו"ט שלשה ורבי אלעזר בר זדוק דבורו של רבן גמליאל הוא כדתניא בביצה (דף קכב): **א"ר אלעזר** **ב"י דקוק פעמים הרבה נכנסתי אחר** **אבא לבית ר"ג**: **שאני יוס עוב** (ט) **דרבנן**. כגון הארץ קרבן עשים הואיל וקל הוא שמתעניין בו לשעות כדקמיה התענינו בו לפיכך משלימין בו ערבינו כלומר מותר להשלים ערב אותו יוס עוב וליכנס לתוכו כשהוא מעונה דהא אפילו בעיקרו מותר להתענות בו קלמ היום אבל שבת שאסור להתענות בו קלמ לשום תענית אסור נמי להשלים בו ערבינו שהמשלים ע"ש מתענה במקל שבת: **לא שמיע לי הא שמעתא**. דקצע עולא לעיל הלכה כרבי יוסי: **את אמרת** **ניפלן**. רבן יוסף חלה ושבת תלמודה והיה אצ"י תלמידו מזכירו^(ג): **זו דברי ר' מאיר דאמר**. לעיל משום ר"ג מודה היה שאין משלימין וכן ט' באב שחל להיות ערב שבת אבל חכמים אומרים מתענה ומשלים: **מאי לאו**. חכמים אכלוהו קיימי צין אחרונה ופורים צין אערב שבת ומדאגמר רב לר' יוסי צלשון חכמים ש"מ הלכה כרבי יוסי: דאי

- (א) ותי פירשי לעיל נה.
- (ב) ד"ה [אבל] (ט) [תענית טו:].
- (ג) [גמ' ר' גמליאל].
- (ד) תענית ב"י (ט) [גמ' דרבנן].
- (ה) [לעיל וי"ט].
- (ו) [תענית טו:].
- (ז) [תענית טו:].
- (ח) [תענית טו:].
- (ט) [תענית טו:].
- (י) [תענית טו:].
- (יא) [תענית טו:].
- (יב) [תענית טו:].
- (יג) [תענית טו:].
- (יד) [תענית טו:].
- (טו) [תענית טו:].
- (טז) [תענית טו:].
- (יז) [תענית טו:].
- (יח) [תענית טו:].
- (יט) [תענית טו:].
- (כ) [תענית טו:].

הגהות הב"ח

(א) גמ' כשהוא מעונה תיאל. תו"מ וי"ט ס"ח ורביא: (ב) ד"ה [ש"ש] ד"ה שאני יוס עוב דרבירהם כגון האי:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אי אתם מודים וכו' אע"פ שבבב הפסיק במדבריו ע"י תענית דף ל' ע"ב תוס' ד"ה כל העשה: בא"ד באביה רבתי. בפסוק וברם נתלך עמי:

מוסף רש"י

בשעתו דלגולגל הוא כמסקת גיטין (סח): דאיכה למדן מלך ודיעות ומלך, ואיכה למדן מלך ודיעות, ולומר כשנכנס שוב אל חור למלכותו, לפיכך הניח לומר בשעתו דנת מלכו ומקמי, שהיה אצל הוא ושרוי לו כור סולת כ"י (תענית כט:). אבל, אמר, כמו אל שרה (בבבבב) ומתרגמין קוסטא (יעיר לח) באמת (בבבבב), בארשי הדשים. מועד (תענית טו:). ואם התחילו שקבלו תענית מקודם לכן ונכנס בהן ר"מ, אין מפסיקין. דכ"פ דלקיטי מועד לא כתיב ניה יוס משתה ושמהו (שם). שאין משלימין. כל התענות כל היום, אלל אולגין סמוך לערב (שם). שר"ט שלנו היה. בגלשה פירקס (תענית יו:). זמן עמי הכיסי והעם יו פד כחמשא באב בני ערובת צן יהודה, בעשרה בו בני סנאב צן בנימין, שעל ידי תענית קצעו להן חכמים להעניב עמי ולהניח למערכה ושמועני ומנו מביתן אותן ומליקין אותן על בני המנוח אע"פ שהיו שם שאר עמי הרבה משא"כ בשאר מתנדי עמי דלין בענין אותן זמן שם עמי אמרים (שם יב:). מתענה ומשלים (שם יב:). תענית (תענית יח:). הרך עלך בכל מערבין

מוסף תוספות

א. [דן] קוביני ר"ה לא ביום א' ולא ביום ד' ולא ביום ו'. טור א"ח סתם. ב. הלכה כ"י ע"כ צריך להפסיק משהו מבע"י. ג. דתתחיל

בבל מערבין פרק שלישי עירובין

מא.

[ביצה מוגולגלת. צפ"י ר"ח קבלה צידו כי ר' עקיבא אומה שנה מסוכן היה והצילו לר"ע הרופאים לגמט בילה מוגולגלת בחמית היום ור' יהודה לא דקדק לפיכך סמך על מה שראה ולא ידע העיקר על מה עשה כ"ך ומתוך דהאי שמה מליה מליה לפיכך חל תשעה באב בערב שבת וחסרו אל זכא ר"ה בשבת א'. תוס' שאר"ן: **אי אתם מודים בתשעה באב**. וא"ת והא אמר שמואל בפרק מקום

שנהו (פסחים דף נד:). **תשעה באב צין** **השמשות שלו מותר** וי"ל דמ"מ מתחיל מצעוד יוס לפי שאי אפשר לכיין תחילה הלילה ועוד דר' יוסי סבירא ליה ט' צין השמשות כהרף עין ואין אדם יכול לעמוד עליו צ' ואין לפרש דהכי קאמר דהיא דהפסיקא שדלמא דהוי כמו קלמ תענית בשבת א' ערב לא מצי קביל תענית בשבת עליה ועוד דלמרינן דלפילו יו"ט דתוספת שלו דאורייתא שרי לאכול א' אע"פ שכבר הפסיק¹ כדלמרינן² צ' באיכה רבתי ר' יהודה צן בתירא אל לנציצין בערבא זומא רצא אלז ריש כנישתא לזמוני ליה א"ל כצא אכלו ופסקי א"ל אשגמאלי עלי דלל אכלו וברבל רצא הוא דלל אשגמא עליהו אזיל עמיה ומסיק התם דאכל מכל עיגול חד פתיחא ומכל א' מאלל פת אחד ומכל חזית חד כוס: **מודה** היה שאין משלימין. משמע דרבנן דפליגי עליה סבדי דאפילו מפסיקין³ ולקמן אמרינן זו דברי ר' מאיר שאמר משום ר"ג אבל חכמים אומרים מתענה ומשלים אלמא אדרבה דרבנן משלימין ושמא הנהו חכמים דפליגי אדרבי מאיר סבדי דמשלימין⁴ והכא קאמר מודה רבנן דפליגי ארצן גמליאל והנהו סבירא להו דמפסיקין:

ובן ערב תשעה באב שחל להיות בשבת

אובל ושותה כל צרכו ומעלה על שולחנו אפילו כסעודת שלמה בשעתו חל להיות תשעה באב בערב שבת מביאין לו כביצה ואוכל כדי שלא יכנס לשבת כשהוא מעונה (א) תניא אמר רבי יהודה פעם אחת היינו וישבין לפני ר"ע ותשעה באב שחל להיות בע"ש היה והביאו לו ביצה מוגולגלת וגמעה בלא מלח ולא שהיה תיבה לא אלא להראות לתלמידים הלכה כרבי יוסי ואמר מתענה ומשלים אמר לר' יוסי אי אתם מודים לי בט' באב שחל להיות באחד בשבת שמופסיק מבעוד יום אמרו לו (ב) אבל אמר להם מה לי ליכנס בה כשהוא מעונה מה לי לצאת ממנה כשהוא מעונה אמרו לו אם אמרת לצאת ממנה שהרי אבל ושתה כל היום כולו תאמר ליכנס בה כשהוא מעונה שלא אכל ושתה כל היום כולו ואמר עולא הלכה כרבי יוסי ומי עבדינן כרבי יוסי ורמינהי (ג) אין גזוורין תענית על הציבור בראשי חדישים בחנוכה ובפורים ואם התחילו אין מפסיקין דברי ר"ג אמר ר"מ אף על פי שאמר רבן גמליאל אין מפסיקין מודה היה שאין משלימין וכן בט' באב שחל להיות בע"ש ותניא לאחר פטירתו של א' (רשב"ג) נכנס ר' יהושע להפר את דבריו עמד רבי יוחנן בן גורי על רגליו ואמר חזי אנה דבתר רישא גופא אזיל כל ימיו של רבן גמליאל קבענו הלכה כמותו עכשיו אתה מבקש לבטל דבריו יהושע אין שומעין לך שבכר נקבעה הלכה כר"ג ולא היה אדם שערער ברבר כלום בדורו של רבן גמליאל עבוד כר"ג בדורו של רבי יוסי עבוד כרבי יוסי ובדורו של ר"ג עבוד כר"ג (ד) והתניא א"ר אלעזר (ה) (בן) צדוק אני (הייתי) מבני סנאב בן בנימין פעם אחת חל תשעה באב להיות בשבת ודחינוהו לאחר השבת והתענינו בו ולא השלמנוהו ימפני שיו"ט שלנו היה מעמא דיו"ט הא ערב יו"ט משלימין אמר רבנא שאני יו"ט של דבריהם מתוך שמתענין בו שעות משלימין בו ערבינו שבת הואיל ואין מתענין בה שעות אין משלימין בה ערבינו א' אמר רב יוסף לא שמיע לי הא שמעתא אמר ליה אמר רבי מאיר ניהלן ואהא אמרת ניהלן אין גזוורין תענית על הצבור בראשי חדישים וכו' ואמרינן עלה אמר רב יהודה אמר רב זו דברי רבי מאיר שאמר משום רבן גמליאל אבל חכמים אומרים מתענה ולא אכולהו לא אחנוכה ופורים הכי נמי מסתברא דאי

רב ניסים גאון

אמר ר' אלעזר ב"ר צדוק אני מבני סנאב בן בנימין. פעם אחת חל ט' באב להיות בשבת ודחינוהו לאחר שבת והתענינו בו ולא השלמנוהו מפני שירוש טוב שולל עיקר ב"ב בס' תעניות בפרק בני פרוקס, זמן עמי כהנים והעם כחשבה כ"י, בה' באב בני פרוש בן יהודה. בשבעה בו בני רבב בן בנימין. והיה ויהי י' של חורש אב יוס טוב שיהן שמביאין בו קרבן צדים ולפיכך לא השלמנו בו התענית אחר רב יוסף לא שמיעא לי הא שמעתא אמר ליה אבי את אמרתה ניהלן. כבר פירש' טיבן של דבריו לשעבר. סליק בכל מערבין:

רבינו הנאל

והא תניא תשעה באב שחל להיות בערב שבת היה והביאו לפני ר' עקיבא ביצה מוגולגלת בלא מלח וגמאח כ"י. קבלה בידיו כי ר' עקיבא באותה שעה מסוכן היה, והביאו לפני ר' עקיבא הרופאים לנמנע ביצה מוגולגלת בלא מלח באותה היום. ר' יהודה לא דיקדק לפיכך סמך על מה שראה ולא ידע העיקר מפני מה שעה כ"י. והיה אמר יוס חמישי דההיא שנתא יוס חמישי היה, ותמוז דההיא שנתא מילויי מילייה, לפיכך חל תשעה באב להיות בערב שבת, וחזירו אב. והנה (השנה) (השנה) [בן] ראש השנה להיות בשבת. וכבר פירשנוהו ביאר זה יפה במס' תענית. והא דאמר' בדורו של ר' גמלי' עבוד כרבן גמליאל. ואקשינן והתניא א"ר אלעזר ב"ר צדוק אני מבני סנאב בן בנימין כ"י. ואסיקנא טעמא דרום טוב שלנו, ומפני כך לא השלמנו בו ערב יום טוב מתענה ומשלים. בט' באב שחל להיות בערב שבת. (ור' מאיר היה) [זו דברי ר"מ] אבל חכמים אומרים דרבן גמליאל אומר מתענה ומשלים.

מבני סנאב בן בנימין.

דהכי כתיב בעזרא (ג) ועל שם שבנו נקרא צן בנימין דגבי עמי מערכה חשיב ליה בפרק ד' דתענית (דף טו). וכל הנהו דחשיב התם בני ארצן צן יהודה בני דוד צן יהודה כולם על שם שבנו ואע"ג דר' אלעזר צן דקוק הנהו כדמוכח בפרק כל פסולי המוקדשין (בבבבב דף לו). ליה רבי אלעזר צן דקוק הוא ליה בזכרא וכו' שמא אמו אמו מנצימין¹ או חתנס היה והיה עמהם צסייעתס:

שאני ימים טובים מדבריהם

מתוך שמתענין בו שעות משלימין בו ערבינו. והא דלמרינן בסוף פ"ק דר"ה (דף יט). דימיס הכתובים צמגילת תענית אסורין צין לפניהם צין לאחריהם ומגן נמי צממכת תענית בפרק שני (דף טו:). כל הכתובים צמגילת תענית דלא למספד בהון לפניו אסור ולאחריו מותר ועשרה באב כתיב בההו דלא למספד בהון משמע דיו"ט דדבריהם נמי אסור להתענות בו ערבינו הני מלי תענית דשעות אצל תענית חוזה כגון תשעה באב מתענין וא"ת והיכי פשיט לעיל מרבי יוסי דאיירי

בתענית חוזה² על בני צי רב דיתבי בתענית דמשמע דאיירי בתענית הרשות³ וכן משמע צשאלתום⁴ דמייירי בכל תעניות ומנהג נמי דאפילו בתענית הרשות משלימין וצירושלמי נמי אמרינן צממכת תענית צסס רב הווא אפילו יחיד הגזור על עלמו צע"ש תענית מתענה ומשלים וי"ל דשפיר מוכח לעיל דכיון דלאמר ר' יוסי מתענה ומשלים אע"ג דתענית ט' באב לא דמי שבת ש"מ דבמה שנכנס בשבת כשהוא מעונה לא חשיב כמתענה בשבת וא"כ תענית הרשות נמי שרי להשלים⁵ אבל ערב יוס טוב דדבריהם שייך לפלוגי צין תשעה באב לתענית הרשות דמה שאסור להתענות בערב יו"ט דדבריהם לאו משום דחשוב כמתענה ציו"ט דהא לאחריו נמי אסור אף על גב דאין מתענין ציו"ט אלא משום דעשו חיזוק ציו"ט דדבריהם שלא יבא להתענות ציו"ט עלמו וכי גזור בתענית רשות אצל בתשעה באב לא גזרו: והלכתא

א. [דן] קוביני ר"ה לא ביום א' ולא ביום ד' ולא ביום ו'. טור א"ח סתם. ב. הלכה כ"י ע"כ צריך להפסיק משהו מבע"י. ג. דתתחיל

א. [דן] קוביני ר"ה לא ביום א' ולא ביום ד' ולא ביום ו'. טור א"ח סתם. ב. הלכה כ"י ע"כ צריך להפסיק משהו מבע"י. ג. דתתחיל